

Sammen med denne sag foretoges:

18) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 36:

Forslag til folketingsbeslutning om fuld omkostningsdækning af udgifter til sagkyndig bistand i skattesager ved skatteankenævn, Landsskatteret, landsret og Højesteret.

Af Gitte Seeberg (KF) og Peter Brixtofte (V) m.fl. (Fremsat 24/10 96).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

De to beslutningsforslag, vi nu skal behandle, er dels fremsat af repræsentanter for Fremskridtspartiet, dels af repræsentanter for Venstre og Det Konservative Folkeparti. Jeg henviser til B 34 og B 36. Begge beslutningsforslag går ud på, at skatteydere, der får medhold i en klage, skal have de omkostninger, der er forbundet med klagen, dækket fuldt ud af det offentlige.

Begge forslag er begrundet med skattesystemets kompleksitet. Derudover er beslutningsforslag nr. B 34 begrundet med en længere ideologisk præget beskrivelse af skatteydernes genvordigheder, en beskrivelse, som ikke svarer til min opfattelse af skattesystemet.

Den ordning, forslagsstillerne ønsker indført, er en ordning, hvor skatteyderen i alle tilfælde af medhold helt eller delvis skal have dækket sine omkostninger. Det er meget vidtgående. En sådan ordning findes end ikke ved domstolene, hvor det jævnlige forekommer, at vinderen selv skal bære sine omkostninger. Det kan bl.a. skyldes, at vinderen trods alt har en tvivlsom sag, eller at vinderen ikke har været tilstrækkelig omhyggelig med fremlæggelse og underbygning af sine synspunkter.

Domstolsbehandlingen af en sag adskiller sig fra en sagsbehandling, som forvaltningsmyndigheder skal foretage. Domstolene skal som udgangspunkt alene tage stilling til de synspunkter og den bevisførelse, parterne forelægger domstolen, og ikke selv tage initiativ til sagens opklaring. Forvaltningsmyndigheder er derimod underkastet princippet om lovmæssig forvaltning, herunder det såkaldte officialprincip, hvilket bl.a. indebærer, at den enkelte forvaltningsmyndighed selv skal sikre, at der er det fornødne retlige grundlag for den afgørelse, myndigheden træffer.

Forvaltningsmyndigheden har derfor som udgangspunkt en pligt til selv at søge sagen belyst og ikke kun tage stilling til de oplysninger, som borgeren fremlægger.

Dette forhold afspejles bl.a. i reglerne om sagsfremstilling, partshøring, aktindsigt, udtalelse og begrundelse. Der stilles på denne baggrund mindre krav til en borgers aktive deltagelse ved en administrativ klage end ved en domstolsprøvelse. Dette begrundes endvidere, at der ikke i den offentlige forvaltning er tradition for omkostningsdækning i forbindelse med administrative klager bortset fra skatteområdet.

Jeg er enig i, at skattesystemet for visse skatteydere kan fremstå som kompliceret, men for langt de fleste såsom almindelige lønmodtagere, pensionister m.v. er mellemværendet med skattemyndighederne uproblematisk. Der kan opstå misforståelser på begge sider af bordet, men de ordnes i langt de fleste tilfælde helt normalt.

For virksomheder gælder derimod af forskellige politiske hensyn en række særlige skatteregler, der – indrømmet – ikke alle er lige lette at administrere. Og så er der dem, der udnytter skattereglerne til grænsen med deraf følgende problemer med at fortolke reglernes grænser og problemer med at afdække de underliggende forhold.

Det er hovedsagelig de to sidstnævnte grupper af skatteydere, der har vanskeligheder, og som giver vanskeligheder i klagesystemet.

Efter de stillede forslag skal der gives fuld omkostningsdækning, hvis klageren får helt eller delvis medhold. Det vil bl.a. give omkostningsdækning i en række skønssituationer, hvor det ofte beror på en tilfældighed, om en klager får delvis medhold, eksempelvis ved skøn over værdien af en fast ejendom, der overdrages mellem selskab og hovedaktionær. Vi ved f.eks. fra fjernsynet, hvor vanskeligt to hold ejendomsmæglere kan have ved at vurdere samme ejendom. Skal den skatteyder, der formår klageinstansen til at ændre værdiansættelsen f.eks. med 10 pct., have fuld omkostningsdækning?

Et andet eksempel er det, hvor en skatteyder ikke indgiver selvangivelse, således at ansættelsen må foretages skønsmæssigt. Efterfølgende under klagebehandlingen kommer skatteyderen med en selvangivelse. Skal denne skatteyder have fuld omkostningsdækning?

Sammenfattende kan jeg ikke støtte beslutningsforslagene. En omkostningsdækningsordning som foreslået vil ikke kunne administreres med rimelighed, og jeg mener ikke, der er behov